

Repertoriumnummer 171
Datum van uitspraak 26 februari 2016
Rolnummer 2015/AR/159
Artikel 792, 2-3 Ger.W. op 4 maart 2016. Kennissegeving aan partijen en ongetekend afschrift aan raadsleden.

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€

16

Arbeidshof Gent

Afdeling Brugge

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000393844-0001-0006-01-01-1

Scanned by CamScanner

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN OOSTENDE, openbare instelling, met zetel te 8400 OOSTENDE, Edith Cavellstraat 15,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. Philipp DOCKX, advocaat te 8400 OOSTENDE, Koningstraat 104 bus 8;

tegen

[REDACTED] wonende te 8400 OOSTENDE, [REDACTED]
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. Johannes BAELE, advocaat te 8000 BRUGGE, Werfstraat 91.

* * *

Gelet op de stukken van het dossier van de rechtspleging en inzonderheid op het eensluidend verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen eindvonnis van 17 juni 2015 van kamer B 7A van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge (A.R. nrs. 14/2725/A en 15/606/A), waarvan door de griffier aan de partijen werd kennis gegeven bij gerechtsbrief van 19 juni 2015.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, op 17 juli 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge.

1. De feiten

De geïntimeerde ontving van de appellant het leefloon als persoon met een gezin ten laste.

Op 9 oktober 2014 besliste de appellant om de geïntimeerde vanaf de voornoemde datum geen leefloon meer toe te kennen. Deze beslissing werd bij aangetekend schrijven van 17 oktober 2014 ter kennis van de geïntimeerde gebracht.

Op 8 januari 2015 besliste de appellant om de geïntimeerde, ingevolge haar nieuwe aanvraag van 9 december 2014, niet opnieuw een leefloon toe te kennen. Deze beslissing werd bij aangetekend schrijven van 14 januari 2015 ter kennis van de geïntimeerde gebracht.

2. De procedure in eerste aanleg

2.1. Bij verzoekschrift, op 22 december 2014 ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, neergelegd, tekende de geïntimeerde, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar vier minderjarige kinderen, beroep aan tegen de beslissing van de appellant van 9 oktober 2014. Zij vroeg de vernietiging van deze beslissing. Zij vroeg dat voor recht zou gezegd worden dat zij gerechtigd bleef op een leefloon voor een persoon met gezinslast. Zij vroeg de veroordeling van de appellant tot het betalen van de kosten van het geding.

De zaak werd op de algemene rol ingeschreven onder nr. 14/2725/A.

PAGE 01-00000373844-0002-0006-01-01-4

Scanned by CamScanner

2.2. Bij verzoekschrift, op 26 maart 2015 ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge neergelegd, tekende de geïntimeerde, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar vier minderjarige kinderen, beroep aan tegen de beslissing van de appellant van 8 januari 2015. Zij vroeg de vernietiging van deze beslissing. Zij vroeg dat voor recht zou gezegd worden dat zij gerechtigd bleef op een leefloon voor een persoon met gezinslast. Zij vroeg de veroordeling van de appellant tot het betalen van de kosten van het geding.

De zaak werd op de algemene rol ingeschreven onder nr. 15/606/A.

2.3. Bij eindvonnis van 17 juni 2015 werden de beide zaken samengevoegd, werden de bestreden beslissingen vernietigd en er werd voor recht gezegd dat de geïntimeerde vanaf 9 oktober 2014 verder recht had op het leefloon als persoon met gezinslast. De appellant werd in de kosten van het geding verwezen. De voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis werd toegestaan.

De eerste rechter was inzonderheid van oordeel:

- dat werkbereidheid een essentiële voorwaarde was om aanspraak te kunnen maken op maatschappelijke integratie;
- dat het volgen van studies als een billijkheidsreden kon aanvaard worden die toeliet hiervan af te wijken;
- dat het behalen van een diploma inderdaad noodzakelijk was voor een tewerkstelling;
- dat er ook effectief moest gestudeerd worden;
- dat de geïntimeerde geen foutloos parcours had afgelegd;
- dat zij er nochtans alleen voor stond en vier minderjarige kinderen ten laste had;
- dat zij occasioneel ook nog had gewerkt;
- dat de combinatie van studeren en de zorg voor haar gezin zeer moeilijk was;
- dat de geïntimeerde niettemin voldoende inspanningen moest leveren;
- dat de appellant op 8 januari 2015 had genegeerd dat de geïntimeerde had gewerkt en zich had uitgeschreven voor de tot dan gevolgde studies.

3. De procedure in hoger beroep

In zijn akte van hoger beroep vordert de appellant dat het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden, dat het bestreden vonnis zou worden tenietgedaan, in zoverre het oordeelde over de vordering in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder nr. 14/2775/A, en dat de bestreden beslissing zou worden bevestigd. Hij vraagt dat voor recht zou gezegd worden dat de geïntimeerde enkel recht op leefloon had vanaf de aanvraag van 9 december 2014.

In haar conclusie, op 15 oktober 2015 ter griffie neergelegd, vraagt de geïntimeerde dat het hoger beroep onontvankelijk/ontoelaatbaar minstens ongegrond zou bevonden worden. Zij vraagt dat de appellant in de kosten van de procedure in hoger beroep zou verwezen worden.

PAGE 01-00000393844-0003-0006-01-01-4

Scanned by CamScanner

De partijen worden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 22 januari 2016.

4. De grieven van het hoger beroep

De appellant acht zich gegriefd door het bestreden vonnis.

Hij houdt inzonderheid voor

- dat de eerste rechter ten onrechte heeft aangenomen dat er billijkheidsredenen voorhanden waren die toelieten af te wijken van de principiële bereidheid tot tewerkstelling;
- dat de werkbereidheid van de geïntimeerde pas na de tweede bestreden beslissing van 8 januari 2015 is gebleken;
- dat ook pas na de eerste bestreden beslissing is gebleken dat de appellante zich in november 2014 had uitgeschreven voor de opleiding in het dagonderwijs;
- dat zij tot dan echter zonder medeweten van de appellant heeft gestudeerd en evenmin een bewijs van actieve sollicitaties kon overleggen.

5. Bespreking

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

Het hoger beroep is inderdaad gericht tegen de geïntimeerde, zonder vermelding van haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Het is daarom echter niet onontvankelijk. De appellant heeft zich gericht tegen de partij die in het bestreden vonnis als eisende partij werd bestempeld. Het is de eerste rechter die in de fout is gegaan door niet te vermelden dat de geïntimeerde zowel in eigen naam als *qualitate qua* optrad. Men kan de appellant dus niets verwijten. Overigens zijn er *in casu* géén vijf partijen: er is er maar één, nl. de geïntimeerde in haar dubbele hoedanigheid. Het is dan ook enkel de geïntimeerde die in het geding moest betrokken worden.

Dat de appellant alle achterstallige uitkeringen sinds 9 oktober 2014 heeft betaald, laat zijn belang niet verdwijnen. Het bestreden vonnis was voorlopig uitvoerbaar en uit niets blijkt dat de appellant heeft berust in het vonnis.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. De betwisting is beperkt tot de periode van 9 oktober 2014 tot en met 8 december 2014.

PAGE 01-00000393844-0004-0006-01-01-4

Scanned by CamScanner

5.2.2. Artikel 3, 5° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie luidt als volgt:

“Om het recht op maatschappelijke integratie te kunnen genieten, moet de persoon (...) werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is”.

Vraag is of er *in casu* voldoende billijkheidsredenen voorhanden zijn. Het arbeidshof is het met de eerste rechter eens dat dit wel degelijk het geval is.

Het volgen van studies, inzonderheid om het diploma van secundair onderwijs te behalen, kan een billijkheidsreden zijn.

Weinu, de geïntimeerde was vanaf september 2014 daadwerkelijk ingeschreven in het tweedekansonderwijs en wilde haar diploma secundair onderwijs behalen. Terzelfdertijd had zij de zorg voor vier minderjarige kinderen, wat het regelmatig volgen van de lessen bemoeilijkte (de lessen Nederlands had zij overigens niet meer nodig). Toen zij in oktober haar leefloon verloor, diende zij in november 2014 haar studies te staken en is zij in 2015 uiteindelijk deeltijds gaan werken.

De appellant heeft de geïntimeerde ten onrechte het recht op leefloon ontzegd vanaf 9 oktober 2014.

Het hoger beroep is ongegrond.

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de bovenstaande gronden

Rechtsdoende op tegenspraak.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24.

Gelet op het mondelinge advies, gegeven door substituut-generaal Wim Van Nieuwenhove ter openbare terechtzitting van 22 januari 2016.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt dienvolgens het op tegenspraak gewezen eindvonnis van 17 juni 2015 van de kamer B 7A van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge (A.R. nrs. 14/2725/A en 15/606/A), in al zijn onderdelen.

Veroordeelt de appellant overeenkomstig artikel 1017, tweede lid Ger. W. tot het betalen van de kosten van de procedure in hoger beroep.

Bepaalt de te veraffenen gerechtskosten als volgt:

- **aan de zijde van de appellant:**
niet te begroten bij gebrek aan omstandige opgave;
- **aan de zijde van de geïntimeerde:**
rechtsplegingsvergoeding: 160,36 euro.

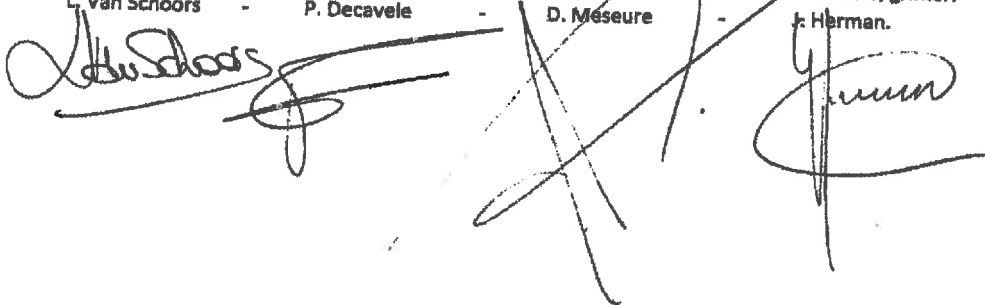
Aldus gewezen door de vijfde kamer van het arbeidshof Gent, zetelend te Brugge, samengesteld uit Jan Herman, kamervoorzitter in het arbeidshof, voorzitter, Danny Meseure, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Piet Decavele, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider, en in openbare terechtzitting van vrijdag zesentwintig februari tweeduizend en zestien uitgesproken door voorzitter Jan Herman, bijgestaan door Lutgardis Van Schoors, griffier.

L. Van Schoors

P. Decavele

D. Meseure

J. Herman.

PAGE 01-00000393844-0006-0006-01-01-4

